

Derleyen
GÖKÇER TAHİNCİOĞLU
Yaralı Hafıza

Bu kitap Hafıza Merkezi tarafından hazırlanmıştır.

İletişim Yayınları 3041 • Bugünün Kitapları 261

ISBN-13: 978-975-05-3147-7

© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2021, İstanbul

2. Baskı 2021, İstanbul

EDITÖR Tamıl Bora

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Kazım Kızıl

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 45030

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

Derleyen
GÖKÇER TAHİNCİOĞLU

Yaralı Hafıza

Kayıpları ve Kıyımları Hatırlamak

Özgür Zeren'in katkısıyla

İÇİNDEKİLER

“Geleceği Kaybettim”

MEHTAP CEYRAN.....7

“Ama Bu Başka Bir Acı. Vahşi Bu...”

PINAR ÖĞÜNÇ.....29

Orada Panzer Girmeyen Ev Yoktur

SEVİLAY ÇELENK.....51

Adalet ve Aidiyet

ÖZLEM AKCAN.....85

Adaletten Ayrı Düştüler Yan Yana: Enes Ata, Mahsum Mızrak

SİBEL ORAL.....103

Dargeçit JİTEM Davası:

“Biz Kürdler, Hepimiz Kemik Olduk”

MEHVEŞ EVİN.....115

**12 Eylül Davası:
“Halkın Vicdanında Yargıladık,
Mahkeme Kapısına Bıraktık”**

HANİFE KARDELEN IŞIK 129

**“Hangi Karanlık Unutturabilir?”
23,5 Hrant Dink Hafıza Mekânı
Ziyaretinden Notlar**

PELİN BUZLUK 173

YAZARLAR 191

“Geleceği Kaybettim”

MEHTAP CEYRAN

Batman'dan uçağa biniyorum. İstanbul'a varmak için sarı kızgın bir çölü geçmem gerekiyor. Doğduğum şehri çöle ilk benzetişim değil bu. Ama onun bir çöl olduğunu kavramam çok eski de sayılmaz. Kırk yıldır süren bir tanışma hali. Kentler ağız kapalı zarflara benzerler, aslını kolay kolay göstermezler çünkü. Yine de her uzaklaştığımda kabarıp katman katman açılıyor çölüm. Helake sebep olan sırlarla dolu aile fotoğrafları gibi, önüme görüntüler serip beni çağırıyor. Uçak yükseldikçe görüntüler uzaklaşıyor, küçülüyor, silindikçe siliniyor. Herkesin çölü arkasından gider biliyorum ama “çöl yalnızca çölde açar kendini”.

Bu kez, Gezi İsyanı sırasında çocuğu polisler tarafından gaz fişegiyle kafasından vurularak öldürülen bir kadınla röportaj yapmak için gidiyorum İstanbul'a. Yabancı olduğum şey değil. Geride kalan hayatımın neredeyse tamamını savaş ortamında geçirdim. Yaşadığım coğrafyada çocuklar öldürülür, sonra hiçbir şey olmaz. Açılan davalar genellikle uzun yıllara yayılır; deliller karartılır, yalancı şahitler, gizli tanıklar peyda olur, üzerinde gizlilik ibaresi yer alan raporlar dos-

yaya girer. Sonunda ölü suçlu çıkar, katil terfi eder, dosya cezasızlıkla sonuçlanır. Bu tür davaların hüneri adalet arayanları kapalı kapıların önüne çıkarmaktır.

Yolculuğum sırasında bu davayı düşünüyorum. Sorularımı gözden geçirirken bazı küçük notlar alıyorum. İki saat sonra uçaktan iniyorum. Ucube inşaatların arasında kaybolmuş tarihî mekânların, camiye dönüştürülen kiliselerin, kapatılan müzelerin, yok edilmek istenen kültürlerin, öteki-leştirilen baskı altındaki kimliklerin hüznünlü gölgesi örtmüş İstanbul'u. Kederli, yaşlı, içerlemiş... Boğaz Köprüsü'nü çabucak geçiyoruz. Yine yıkıntılar, molozlar, iskeleler. İki yakada da göğe doğru uzanan inşaatlarla, şehir devasa bir şantiye görünümünde neredeyse. İstanbul'u böyle yaralanmış, dağılmış görmek içimi sızlatıyor.

Karşıdan, Avrupa yakasına geçiyorum. Taksim'de iniyorum havaalanı otobüsünden. Gezi Parkı'na vardığımda duraksıyorum. Yolumun bu parkın önünden geçmesi bana tesadüf gibi görünmüyor.

2013 yılında, Gezi Parkı'ndaki ağaçlar kesilip, yerine inşaat dikilmesin diye parkta nöbet tutan gençlerin çadırları ateşe verilince, şehirde bir isyan başlamıştı. Yoksulluğun, işsizliğin, hukuksuzluğun, adaletsizliğin, ayrımcılığın ayyuka çıktığı, ekonomik ve siyasi krizin giderek arttığı, yolsuzluğun ortalığa saçıldığı, kadın cinayetlerinin korkutucu düzeylere vardığı, bazı dinî tarikat ve cemaatlerin çocuk istismarı skandallarıyla tartışıldığı, seküler yaşamın, etnik kimliklerin, iktidara oy vermeyen kesimlerin baskı ve zorbalıkla nefessiz bırakıldığı bir dönemde toplumun neredeyse her kesimi sokağa dökülmüştü.

O güne dek bu tür isyanlar hep Kürt şehirlerinde olurdu. Ülkenin batısında en azından son birkaç kuşak ilk kez böyle bir isyan görüyordu. Devletin ezberi bozulmuştu. İktidar bu hareketi darbe olarak nitelendirdi. Ancak ortada bunu des-

tekleyecek hiçbir veri yoktu. En basitinden bu isyanı yöneten bir güç yoktu. Zaten toplumun birbirinden farklı kesimlerini; Kürtleri, Alevileri, ulusalcıları, LGBT'leri, feministleri, üniversitelileri, ev kadınlarını, işsizleri, farklı siyasi görüşteki insanları ve hiç siyasi görüşü olmayanları bir araya getirmesinden de bunun kendiliğinden bir hareket, var olan gidişata itiraz olduğu anlaşılıyordu. Kimileri Gezi Ayaklanması demişti buna, kimileri Haziran Hareketi. Gençliğin değişim isteyen çağrısına, yaratıcı mizaha ve özgür ruha rastlamak mümkündü bu isyanda. Tabii çok acı olaylara da.

Devlet, göstericilere karşı hukuk tanımaz bir şiddet ve zorbalık uygulamıştı. Bunun sonucunda çok sayıda insan sakat kalmış ve on kişi öldürülmüştü. Bunlardan biri de on dört yaşında bir çocuktuktu: Berkin Elvan. Üstelik o gün eylemler durmuştu, sokakta topluluk halinde insan kalabalığı yoktu. Berkin Elvan sabah ekmek almaya giderken, polisler tarafından gaz fişegiyle kafasından vurulmuştu.

Gülsüm Elvan'ın evine gitmek için taksiye biniyorum. Açık pencereden ikinci vaktinin serin rüzgârı yüzüme çarpıyor. Orada nelerle karşılaşacağımı, neler dinleyeceğimi, neler düşüneceğimi ve hissedeceğimi merak ediyorum. Binanın önünde taksiden iniyorum. Yukarı çıkıyorum, kapıda karşılıyor beni. Daha önce gazetelerde fotoğrafını görmüştüm Gülsüm Elvan'ın. Ancak gözüme değişmiş görünüyor. Saçları beyazlamış, yıpranmış, çökmüş.

Önce salona davet ediyor beni. Sonra sigara içtiği için mutfakta daha rahat ettiğini öğrenince, mutfaka geçiyoruz. Masanın üzerinde sigara paketleri, birkaç ilaç kutusu ve insülin iğneleri var. İlaçları bir kenara itiyor. Bana yer gösteriyor, kendisi de karşıma geçip oturuyor. Aramızdaki kısa mesafeye tuhaf bir çekimserlik, daha çok huzursuzluğa benzeyen bir gerginlik yerleşiyor. Her zaman biriyle konuşmaya başlamak biraz yabancılik içerir. Söyleyeceğin ilk cüm-

le hazır olsa bile, ruhu yerine yerleşememiştir. Bu durumda yapılacak konuşmanın tamamlayıcılarından mekândan, atmosferden, ilk cümlelerin yankılanacağı boşluktan yardım beklenir.

Bu yardım gelmiyor. Gülsüm Elvan'ın ele vermekten kaçındığı gerginliğinin geçmediğini görünce, sorularımı not aldığım defteri kapatıp, hiç düşünmediğim bir yerden konuşmaya başlıyorum. Çölümünden söz ediyorum. Çocukluğumda yazın cehennem sıcaklarında kavrulduğumuzu, kışın donan musluklarımızı demir borulara kaynar sular dökerek açmaya çalıştığımızı, daracık çamurlu sokaklarda kaybolarak dolaştığımızı, işlenen siyasi cinayetler nedeni ile hava kararır kararmaz erkenden ışıkları söndürdüğümüzü, kapı eşiklerine renkli iplik ve nohutlarla örülmüş nazarlıklar astığımızı, avlularda toplanıp şehriye kesen kadınların fısıldaşarak Şehrazat'ın kesik dilini aralarında dolaştırdıklarını, bugün bile anlattıkları hikâyelerin gerçekliğine inanmakta zorlandığımızı; üstelik orada ailemden birinin mezarının kayıp olduğunu, bakımsızlık ve toprak kayması nedeniyle mezarlığın bir bölümünün çöktüğünü, çocukluğumun ilk dönemlerinin ardından uzun yıllar mezarlığa gidemediğim için mezarın yerini hatırlamadığımı ve senelerdir sık sık mezarlığa gidip kayıp mezarı aradığımı anlatıyorum... Doğduğumuz şehirler ait olduğumuz ilk yerlerdir. Bu nedenle buralarla bir illiyet bağı kurarız diyorum.

İlgiyle dinliyor beni. O da çocukluğunu anlatmaya başlıyor. Doğduğu şehrin dört dağ arasına kurulduğunu söylüyor. Yüksek dağlarını, derin vadilerini, asırlık ağaçlarını, şehri çevreleyen uçsuz bucaksız ormanları; arıları, geyikleri, dağ keçilerini, yaban hayatı... Çocukluğunda ve ilk gençlik yıllarında hayvanları otlatmak için çıktığı yolculuklarda, bu eşsiz güzelliğin içinde dolaştığını söylüyor. Sonra hepsi geride kalıyor.

1972'de Dersim'in bir köyünde doğuyor Gülsüm Elvan. 1994'te köyler askerler tarafından yakılınca İstanbul'a göç ediyor.

“Çok gençtim, yirmi iki yaşında filandım herhalde köyüm-den göç etmek zorunda kaldığımda. İstanbul'a geldiğimde bir şeyimi kaybetmişim, içsel bir şeyimi veya ben bir şeyin içinde kaybolmuşum ama ikisinin de tam olarak ne olduğunu anlatamam. Üstelik hayvanları olatmaya götürdüğüm merallar, gölgesinde oturduğum ağaçlar bir hayli uzaktı artık. Köyler nasıl yakıldı, tanıdığım bazı insanlar nasıl öldürüldü... Hayatımın bir yarısı o çok uzak gibi görünen geçmişte,” diyor.

Köy yakmalar sırasında, orada yaşananlardan haberdar olup olmadığını merak ediyorum. Gözlerimin içine bakıyor. Ne yaşandıysa hepsini biliyor. İnsanlara bok yedirildiğini, işkence edildiğini, öldürüldüğünü, hayvanların diri diri yakıldığını, kadınlara tecavüz edildiğini... Yutkunuyor. “Bizim köyümüz yakılmadı, zaten çoğumuz evimizi, hayatlarımızı bırakıp göç ettik.”

Buradaki, İstanbul'daki yani yeni bir hayattı. Yeni mekânlar, yeni insanlar, yeni alışkanlıklar, yeni bir kültür. En nihayetinde bir yabancıydın. Her şeye sıfırdan başlaman gerekiyor. Birçok bakımdan ayakta kalmak kolay değildi. Geçim sıkıntısı çekiyorduk. Yoksulluk ağır ve derindi. Beslenmek ve barınmak için daha çok çalışmak gerekiyordu.

İstanbul'da evlendim, üç çocuk doğurdum. En küçükleri oğlum Berkin'di. Çocuklarım küçükken, kayınvalidemlerle birlikte oturuyorduk. Ayrı eve çıkacak imkânımız yoktu. Zor bir hayatımız vardı. Ancak ailem bir aradaydı, şikâyetçi değildim. Sonraları ayrı eve çıktık. Eşim tekstilde çalışıyordu, ben de evde çocuklara bakıyordum.

Fakat uzun sürmedi. Oğlum öldürülmeden önce, eşim ağır bir hastalık geçirdi ve çalışamaz duruma geldi. Ben ça-

lışmak zorundaydım artık. Üç tane küçük çocuğum ve bakıma ihtiyacı olan eşim evde yalnızlardı. Bir yandan eşimi hastaneye götürmek, bir yandan çocuklarıma yemek pişirmek, elbiselerini yıkamak ve bir yandan da işe gitmek zorundaydım. Geç saatlere kadar çalışıyordum. Gece eve döndüğümde çocuklar uyumuş oluyordu. Oğlumla anılarımı soruyorlar, anlatacak bir şey bulamıyorum. Oğlumun çocukluğunu göremedim neredeyse. Çocuklarım kendi kendilerini büyütüyorlardı.

İkimize kahve getiriyor. Kahvesini yudumlarken, bir sigara yakıyor. Konuşurken üst üste sigara içiyor. Kül tablası kısa zamanda izmaritlerle doluyor. Ama bunu pek umursuyormuş gibi görünmüyor. Tekrar göz göze geldiğimizde, konuşmaya devam edeceğini anlıyorum.

O gün sabah kahvaltı hazırlıyordum. Kısa zaman önce ayağım kırılmıştı. Yürüebiliyordum ama henüz tamamen iyileşmemişti. O sabah uyandığımda ayağım çok şişti. Bu nedenle oğlum ekmek almaya gitti. Kapıdan çıkarken, “Sokakta arkadaşlarımı görürsem kahvaltuya çağırabilir miyim?” diye sordu. Çağırabileceğini söyledim. Kahvaltı hazırlarken birkaç gaz fişegi sesi duydum. Şaşırdım biraz. Çünkü eylemler durmuştu, sokakta insan kalabalığı yoktu, ortalık sakindi.

Gecikti. Arkadaşlarına takılmıştır diye düşündüm. Zil çaldı, çocuklar oğlumun kafasının kırıldığını söylediler. Çok hareketli bir çocuktu. Yürümeyi bilmezdi, her yere koşarak gider, gelirdi. Ayağı bir yere takıldı, düştü herhalde diye aklımdan geçirdim. Olay yerine vardığımızda, Berkin’i hastaneye götürmüşlerdi. Polisler tarafından gaz fişegiyle kafasından vurulduğunu hastanede öğrendim.

Oğlum vurulduktan sonra, altı ay hastanede yattı. Uyu-
tuyorlardı onu. Bir evimiz yoktu artık, evimiz hastaneydi.

Sabah erkenden, güneş doğarken hastaneye gidiyordum. Gece geç saatlere kadar hastane koridorlarında, yoğun bakım kapısında, bahçedeki banklarda, hastane kantininde bekliyordum. Oğlum yaşam savaşı veriyordu ve ben polisler tarafından tehdit ediliyordum. Sivil polisler tüm gün beni izliyorlardı. Yoğun bakıma gittiğimde, aşağı indiğimde, dışarı çıktığımda arkamda bir veya iki polis oluyordu. Bazen kafa sallıyor, bazen de parmak sallayarak bana günümü göstereceklerini söylüyorlardı. Beni hastanede bile taciz etmeye, aşağılamaya devam ediyorlardı. Yine de hiçbir şey umurumda değildi. Tek bir şey için nefes alıyordum. Oğlum iyileşecekti ve onu alıp eve götürecektim. Hastanede geçen günler, haftalar, aylar boyunca içimde yeşeren bu umudun yitip gitmesine izin vermedim. Artık hayatla tek bağım buydu. Oğlumun eve dönmesini bekliyordum.

Ama evimiz bir hastanın bakılabileceği şartlarda değildi. Eski, küçük ve rutubetli bir evde oturuyorduk. Oğlum vurulduktan sonra bütün gün hastanede beklediğim için işi bırakmak zorunda kalmıştım. Kırk gün sonra eşim çalışmaya başladı. Neredeyse hiç paramız yoktu. Yine de başka bir eve taşınmamız gerekiyordu. Ev aramaya başladık. Bazı insanlar bize ev vermek istemiyor, bize terörist gözüyle bakıyorlardı. Çünkü o günlerde basın ve televizyonlar oğlumun terörist olduğuna dair kara propaganda yapıyorlardı. Sonunda bir ev bulabildik. Altıncı kattı ve asansör yoktu. Bizim için zor olacaktı ama oğlum hastaneden çıktığında en azından steril bir ortamda bakılacaktı. Oğlum için evde hazırlıklar yaptık, bir odayı düzenledik, temiz çarşaf serdik. Hastanedeki bekleyişim sürüyordu. Doktorlar her gün düzenli bilgi veriyorlardı. Onları dinlemiyordum. Oğlum eve dönecekti...

Duraksayıp, yutkunuyor.

11 Mart 2014 günü oğlumun öldüğünü söylediler bana. Eve dönemedi. Gaz fişegiyle kafasından vurulmuştu. Altı ay dayanabildi. Polisler on dört yaşındaki oğlumu öldürmüşlerdi.

Haftalarca uyuyamadım. Uykusuzluk hastalığına yakalanmış gibiydim. Hiçbir şey yiyemiyordum. Hareket kabiliyetimi yitirmiştim neredeyse. Berkin'i kaybedince, kendimi de kaybettim. Bazen kendimi kanepede uzanır buluyordum ve bazı zamanlar bir sandalyede oturur halde. O an oradaki varlığım beni şaşırtıyordu. Konuşuyordum ama bir bant kaydından akıyormuş gibi kendiliğinden ve mekanik oluyordu bu. Söylediğim bir önceki cümleyi hatırlamıyordum. Kiminle konuştuğumu bilmiyordum. İnsanlar gelip, gidiyordu. Görüntüler uykuyla uyanıklık arasındaki geçiyordu sanki. Yüzler, sesler bulanıklaşıp birbirine karışıyordu. Çok sonraları kısa uykulara dalmaya başladım. O kısacık bir anlık uykulardan sıçrayarak korkuyla uyanıyordum. Etrafıma bakıp nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum.

Sonra evin içinde Berkin'i aramaya başladım. Sabahları onu uyandırmaya yelteniyordum, sofrayı kurduğumda Berkin'e sesleniyordum. Bilincim onun yokluğunu reddediyordu. Fakat her defasında yokluğuyla yüz yüze geliyor, kendimi sert bir zemine çarpmış gibi hissediyordum. Sabah kahvaltı hazırlıyorduk yok, akşam sofrayı kuruyorduk yok; boş tabağa bakıyordum.

Halbuki, o güne dek bütünlüklü bir ailem ve bir hayatım vardı. Oğlum öldürülene kadar yani. (Duraksıyor bir an) Oğlunun öldürüldüğünü söylemek bir annenin ağzında nasıl da yakışıksız duruyor değil mi? Bunun nasıl bir acı olduğunu bilmeyenlere, bu gerçeği değiştirebilmek için, ağzının yok olmasını ne çok istediğimi anlatabilmek isterdim.

Oğlumla beraber, beni de diri diri o mezara gömdüler. Bir yarım ölü, bir yarım yaşıyor. Bir yarım mezarda oğlu-

mun yanında, bir yarım burada. Buradaki, yarım adalet arayışı için var. Bunun için yaşıyorum. Hayatta kalmamın tek nedeni bu.

Gözlerini kısıyor. Sesi boğulup, boşlukta sallanmaya başlıyor. Çukurlaşmış gözlerinin büyüyüşünden o ânın dehşetini yaşadığını anlıyorum. Bakışları o ânın sonsuza dek sürecektir, hiç geçmeyecek bir an olduğunu söylüyor sanki. Yüzündeki dalgalanmayı izlerken, çoğumuzun zamanın bir yerine sabitlendiğimizi aklımdan geçiriyorum. Felaketle gelen bir yarılma anı, mukaddes olanı yitirdiğimiz yer. Çünkü felaket bizden sadece sevdiğimizimizi almakla yetinmez. Pınara bir set kurar, hayatta kalanın yaşamla birlikte akmasını durdurur ve zamanı ikiye böler. Setin diğer tarafı çöldür. Hayatta kalanın, geride kalanın atıldığı yer.

Gençliğinde yaşadığı bir felaketten sonra bir daha zamanın içindeki yerini bulamayan teyzem, henüz zaman algısını tamamen yitirmeden önce, bir gün beton avluda otururken felaketin ardından hayatta kalanların bir hapisaneye kapatıldığını söylemişti bana. Hapishane dediği yer, geçmişti. Yedi-sekiz yaşlarındaydım. Teyzemin dik bir merdivenle çıkılan iki odalı, penceresiz, tuhaf evi gözümde canlanmıştı. Onun hapishanesi bu penceresiz, kör evdi. Geçmiş dediği şey de o evin içine doldurduklarıydı herhalde. Çocukluğumun önemli bir kısmının geçtiği o kasvetli beton avluda, teyzemin şimdiki zamanla ve gündelik bir bağının olmadığını hissedirdim. Hep geçmişin kuyularında gezinirdi. O gün için bile, teyzemin “fazla saf, saftirik (deli)” olduğunu söylerlerdi akrabalarımız. O zamanlar aklını kaybetmek olarak düşünürdüm bunu. Akli dışında her şeyini kaybetmek olduğunu anladığımda, felaketin insana zamanın içindeki yerini kaybettirdiğini de anlamış ve teyzemin kastettiği şeyi acıyla idrak etmiştim.

Zamanın içindeki yerini kaybetmek, kaybolmak anlamına da gelir. Birinin yokluğunda kaybolmak, acıda, yasta, adalet arayışında kaybolmak hepsi birbirine benzer. Aynı türden bir kayboluş. Benjamin'e göre; "Kaybolmak farklı bir terbiyeden geçmeyi gerektirir. Kaybolmak tüm varlığıyla orada bulunmak demektir." Gülsüm Elvan'ın yaptığı da bu. Bir bakıma kendini bilinçli bir kaybediş. Onu sonu belirsiz bir adalet arayışı içinde kaybolmuş bulduğum ilk anda da aklımdan bunu geçirmiştım.

Hava kararıyor. Oturduğumuz masanın yanında balkona açılan bir kapı var. Dışarıdan bir köpeğin havlama sesi geliyor ve bazı gürültüler duyuluyor. Ocağa demlenen çayın buharı mutfağı tamamen kapladığında, kalkıp çaydanlığın altını kısıyor. İki bardak çayla masaya dönüyor. Masaya döken sigara külünü avucuna toplarken, içinden konuşuyormuş gibi görünüyor. Oradaki varlığını unutmuş gibi. Sık sık gözlerini kırıştırıyor, yüzü gerilip gevşiyor, avuçlarını sıkıp açıyor, sonra soluksuz kalmış gibi derin bir nefes alıyor. Tekrar kafasını kaldırıp oradaki varlığının farkına vardığında, konuşmaya devam ediyor.

Bir sabah uyandığında, oğlum yoktu artık. Yerine koyabileceğim başka bir şey de yoktu. Berkin'in yerine ne koyabilirdim ki? Kimi koyabilirdim? Boşluğa düştüm. Bir uçurumdan aşağı yuvarlandığımı hissediyordum. Geleceğe dair kurduğum hayaller birer birer siliniyordu. Her şeye karşı yabancılık duyuyordum. İki kızımı görmüyordum. Yiyeceklerden eski tadı almıyordum. Eşyaların bile biçimi bozulmuş, bulanıklaşmıştı. Bir gecede her şey hayret verici derecede değişmiş, etrafımdaki duvarlar yıkılmıştı. Evim artık duvarsız, kapısız, penceresiz açık bir yerdi. Buradan bakınca, ortada bir ev de yoktu aslında. Aidiyetliklerim yok olmuştu. Dünyadaki yerimi kaybetmişim sanki.